

BHMagazino

**FRANCESCA
HAYWARD**
Η ΔΙΑΣΗΜΗ
ΠΡΙΜΑ ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ
ΧΟΡΕΥΕΙ
«ΚΑΡΥΘΡΑΥΣΤΗ»
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ
ΓΙΑ ΕΜΑΣ

IT'S CHRISTMAS TIME!

ΣΙΝΕΜΑ ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ
ΤΑΞΙΔΙ ΟΙ ΑΥΣΤΡΙΑΚΕΣ ΑΛΠΕΙΣ ΚΡΥΒΟΥΝ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ ΧΩΡΙΑ
ΠΡΟΣΩΠΑ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ, ΚΑΣΤΕΛΙ, ΣΥΡΙΟΠΟΥΛΟΥ, ΣΤΑΪΛΣ, ΚΑΡΕΪ

9 772623 493002 51

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΕ ΤΗ ΦΡΑΝΣΕΣΚΑ ΧΕΪΓΟΥΟΡΝΤ

Ολοι μιλούν για το νεαρό αστέρι του Μπαλέτου της Βασιλικής Οπερας του Λονδίνου που κλέβει την παράσταση επί σκηνής αλλά και στην κινηματογραφική μεταφορά του «Cats».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΟ

«Όταν την παρακολουθείς είναι σαν να συμβαίνουν όλα για πρώτη φορά. Είναι συναρπαστικό να βρίσκεσαι μαζί της στη σκηνή, γιατί είναι σχεδόν αδύνατον όλο αυτό να μη σε παρασύρει!».

Αλεξάντερ Κάμπελ, χορευτής του Royal Ballet

Η πρώτη μπαλαρίνα Φρανσέσκα Χέιγουορντ δέχθηκε πρόθυμα την πρόταση της βρετανικής «Vogue» να ποζάρει για το εξώφυλλο του εφετινού τεύχους Σεπτεμβρίου. Θεώρησε εξαιρετικά τιμητικό ο φοβερός και τρομερός Εντουαρντ Ενινφουλ, ο πρώτος άνδρας διευθυντής στην ιστορία του εντύπου, να την επιλέγει όχι ως ένα από τα fashion icons της νέας γενιάς, αλλά ως μία από τις γυναίκες που εκπροσωπούν το νέο και διαφορετικό, που μπορεί να είναι φορείς αλλαγής και προόδου. Αυτό ήταν το θέμα του αφιερώματος στο οποίο συμμετείχε η ταχύτατα ανερχόμενη χορεύτρια: «The women representing forces for change». Εκείνο που δεν γνώριζε ήταν πως στην πραγματικότητα πίσω από την επιλογή της κρυβόταν και κάποιος άλλος, τον οποίο ούτε καν φανταζόταν. Ποιος; Το έμαθε όταν μία μέρα της τηλεφώνησε ξαφνικά ο Ενινφουλ για να της πει «έχω δίπλα μου κάποιον που θέλει να σου μιλήσει». Ήταν η Μέγκαν, δούκισσα του Σάσεξ, η οποία είχε αναλάβει τιμη-

MARIO MITSI/VEENI/REUTERS

τικά την αρχισυνταξία του εν λόγω τεύχους και ήθελε να ευχαριστήσει τη Χέιγουορντ για τη φωτεινή παρουσία της στον κόσμο της showbiz. Μια παρουσία που δεν περιορίζεται στον χώρο του κλασικού χορού, καθώς η καλλιτέχνη παίζει, χορεύει, αλλά και τραγουδάει και στην κινηματογραφική μεταφορά του μιούζικαλ του Αντριου Λόιντ Βέμπερ «Cats», στο πλευρό του Ιαν Μακ Κέλεν, της Τζούντι Ντεντς, της Τζένιφερ Χάντσον και της Τέιλορ Σούιφτ. Η ταινία ξεκίνησε να προβάλλεται στις 20 Δεκεμβρίου σε αίθουσες του εξωτερικού, ενώ στην Ελλάδα έρχεται στα τέλη Ιανουαρίου.

Στα 27 της χρόνια, η γεννημένη το 1992 στο Ναϊρόμπι της Κένυας καλλιτέχνη είναι σε θέση να διαβεβαιώσει κάθε παιδί, αγόρι ή κορίτσι, που ξεκινά τώρα τη ζωή του, πως και τα πιο τρελά όνειρά του μπορεί να γίνουν πραγματικότητα. Δεν αναφερόμαστε τόσο στην πρόσφατη φωτογραφισή της που έγινε από τον

κορυφαίο φωτογράφο μόδας Πίτερ Λίντμπεργκ λίγο προτού φύγει από τη ζωή και που έβαλε τη Χέιγουορντ στο ίδιο εξώφυλλο με την Τζέιν Φόντα, τη Σάλμα Χάγκεν, την πρωθυπουργό της Νέας Ζηλανδίας Τζασίνα Αρντερν και άλλες κυρίες που έχουν διακριθεί για την προσφορά τους σε διάφορους τομείς. Η Χέιγουορντ έχει καταφέρει πολύ πιο σημαντικά πράγματα από το να γίνει κορίτσι εξωφύλλου, ή μάλλον έγινε κορίτσι εξωφύλλου ακριβώς επειδή έχει καταφέρει πολύ σημαντικά πράγματα. Κυρίως έγινε πρώτη μπαλαρίνα του Μπαλέτου της Βασιλικής Οπερας του Λονδίνου. Κάνοντας την κριτική της εφημερίδας «The Guardian» να επισημαίνει μετά τις πρόσφατες εμφανίσεις της ως Σουανίλντα στην «Κοπέλια» του Λεό Ντελίμπ πως πάνω στη σκηνή «είναι μία εικόνα απόλυτης γοητείας, μια καλλιτέχνη που κάνει τον χορό να μοιάζει ως ο πιο φυσικός τρόπος επικοινωνίας». Τον ρόλο της Σουανίλντα θα ερμηνεύσει ξανά σε παράσταση της 4ης Ιανουαρίου 2020, ενώ λίγο μετά, στις 18 Ιανουαρίου και στις 7 και 12 Φεβρουαρίου, θα βρεθεί στην ίδια σκηνή (πάντα στο Λονδίνο) με την περίφημη Νατάλια Οσίποβα: Οι δύο χορεύτριες θα ερμηνεύσουν τις αδελφές Τατιάνα (Οσίποβα) και Ολγα Λάρινα (Χέιγουορντ) στον «Ευγένιο Ονιέγκιν» σε μουσική Τσαϊκόφσκι. Με την Οσίποβα μεταξύ άλλων θα

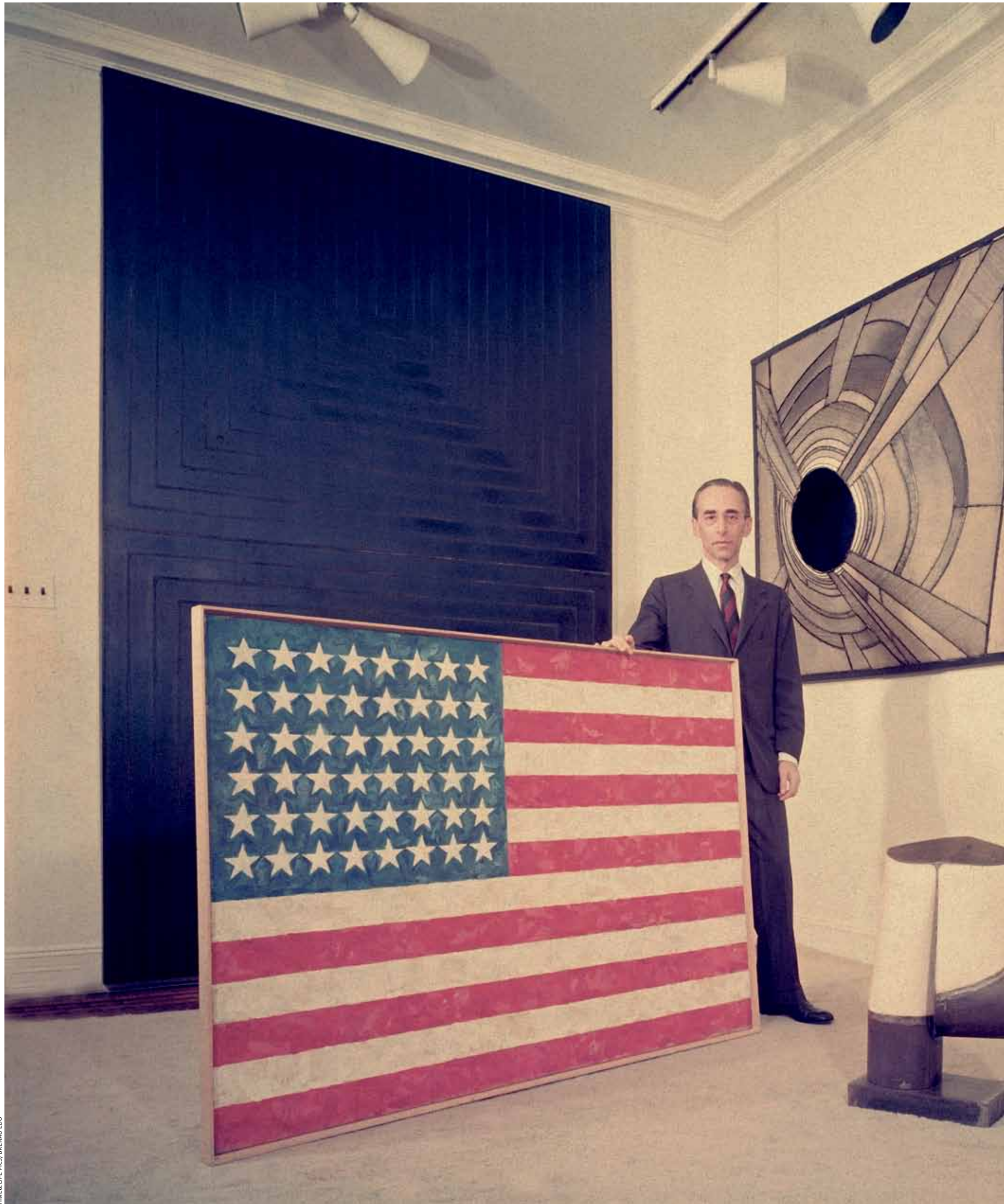
● **Λιτή κομψότητα:** Η Φρανσέσκα Χέιγουορντ φωτογραφίζεται πριν από μερικές εβδομάδες ενώ προσέρχεται στο Coliseum του Λονδίνου για τα 65th Evening Standard Theatre Awards.

●
Αέρινη Ιουλιέτα
στο μπαλέτο του
Σεργκέι Προκόφιεφ
«Ρωμαίος και
Ιουλιέτα» στη
Βασιλική Όπερα του
Λονδίνου το 2015.

**Στα 27 της
χρόνια, η
γεννημένη
το 1992 στο
Ναϊρόμπι
της Κένυας
μπαλαρίνα είναι
σε θέση να
διαβεβαιώσει
κάθε παιδί, αγόρι
ή κορίτσι, που
ξεκινά τώρα τη
ζωή του, πως
και τα πιο τρελά
όνειρά του
μπορεί να γίνουν
πραγματικότητα**

TIME & LIFE PICS/BRENAU EDU

ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΟΥ Λ

Ο Λίο Καστέλι στην γκαλερί του το 1960 μπροστά από έργα των Φρανκ Στέλα, Λι Μπόντεκου, Εντουαρντ Χίγκινς, Ρόμπερτ Ράουσενμπερκ. Στο χέρι του κρατάει μια «Σημαία» του Τζάσπερ Τζονς.

Ο θρυλικός γκαλερίστας και έμπορος τέχνης με το αλάνθαστο ένστικτο ανέδειξε την αφρόκρεμα των αμερικανών καλλιτεχνών και έζησε μια μυθιστορηματική ζωή που τα είχε όλα.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Από ποιους γράφεται τελικά η Ιστορία; Για παράδειγμα, στο προφητικό βιβλίο του «1984» ο Τζορτζ Οργουελ υποστήριζε από τους νικητές σε βάρος των ηττημένων. Την ίδια άποψη ενστερνιζόταν και ο Λίο Καστέλι (1907-1999). Ο γκαλερίστας και έμπορος τέχνης που ανέδειξε ορισμένους από τους σημαντικότερους αμερικανούς εικαστικούς είχε βάλει στόχο να γράψει το δικό του κεφάλαιο σε αυτή, τόσο για τον ίδιο όσο και για τους καλλιτέχνες του. Το κατάφερε, αν αναλογιστεί κανείς ότι από τα τέλη της δεκαετίας του '50 έως και τη δεκαετία του '70 έγινε ένας πανίσχυρος παίκτης στην καλλιτεχνική σκηνή της Νέας Υόρκης, υπεύθυνος για τη μετωρική άνοδο καλλιτεχνών όπως ο Τζάσπερ Τζονς, ο Ρόμπερτ Ράουσενμπερκ, ο Ρίτσαρντ Σέρα, ο Ντόναλντ Τζαντ, ο Μπρους Νάουμαν, αλλά και η «δική» μας Χρύσα. Ποιο ήταν το ιδιαίτερο ταλέντο του; Πρωτίστως ότι ήξερε να διαβλέπει ποιες μετοχές σε αυτό που σύντομα θα γινόταν το χρηματιστήριο της τέχνης είχαν μέλλον και δυνατότητα για «απόδοση». Χωρίς ωστόσο αυτό να σημαίνει ότι το πρακτικό και εμπορικό μυαλό του εμπόδιζε την καρδιά του να χτυπάει με γνήσιο πάθος για την τέχνη. Το όραμά του ήταν πιο ευρύ και δεν περιλάμβανε μόνο την αύξηση του τραπεζικού λογαριασμού του. Ηθελε οι καλλιτέχνες που εκπροσωπεί να γίνουν σημείο αναφοράς στην Ιστορία της Τέχνης και να έχει ως πελάτες όχι μόνο τους συλλέκτες αλλά και τα μεγάλα μουσεία που θα επικύρωναν την καλλιτεχνική αξία όσων εκπροσωπούσε. «Τα λεφτά δεν έπαιζαν ρόλο στις επιλογές μου και στις κινήσεις μου. Γι' αυτόν τον λόγο οι καλλιτέχνες δεν ήξεραν πού να με κατατάξουν, ενώ εγώ έτρεφα τεράστιο θαυμασμό για εκείνους» είχε πει χαρακτηριστικά. Όταν, για παράδειγμα, χρηματοδότησε το Ninth Street Show το 1951, την έκθεση όπου παρουσιαζόταν για πρώτη φορά η δουλειά 61 καλλιτεχνών της αβανγκάρντ μεταπολεμικής σκηνής που είναι γνωστή ως η Σχολή της Νέας Υόρκης, ο ιδρυτικός διευθυντής του MoMA Αλφρεντ Μπαρ έσπευσε να σημειώσει ονόματα καλλιτεχνών πίσω από φωτογραφίες με τα έργα τους, με τις οποίες τον εφοδίασε ο Καστέλι. Κανείς δεν ήξερε τον Τζονς ή τον Ράουσενμπερκ όταν έδειξε τη δουλειά τους ο Καστέλι στα μέσα της δεκαετίας του '50, ενώ εκείνος ήταν που τους ανέδειξε και καθιέρωσε και στην Ευρώπη – όπως έκανε και με άλλους δημιουργούς από τις ΗΠΑ. Χάρη στον Καστέλι ο Ρόμπερτ Ράουσενμπερκ έγινε ο πρώτος αμερικανός καλλιτέχνης που κέρδισε το βραβείο στην Μπιενάλε της Βενετίας το 1964. Οχι δίχως το απαραίτητο λόμπινγκ. Όπως γράφει η Άννι Κοέν-Σολάλ στο βιβλίο της «Leo & His Circle: The Life of Leo Castelli» (εκδόσεις Knopf), το οποίο κυκλοφόρησε το 2010, τα έργα του Ράουσενμπερκ είχαν καταφθάσει στη Βενετία με ιμπεριαλιστικό τρόπο, υπό την αιγίδα της Υπηρεσίας Πληροφοριών των ΗΠΑ (USIA) και μέσα σε ένα επιβλητικό Air Force Globemaster C-124. Οι καλλιτέχνες που εκπροσωπούσε ο Καστέλι είχαν πολλούς λόγους για να του εί-

ναι ευγνώμονες. Κατ' αρχάς ο Καστέλι ήταν ο πρώτος που καθιέρωσε μια μηνιαία αμοιβή για αυτούς ανεξάρτητα από το τι και πόσο παρήγαγαν. Όταν, για παράδειγμα, ανακάλυψε τον Ρίτσαρντ Σέρα το 1967 τού πρόσφερε μια τριετή εγγύηση μηνιαίων αποδοχών μολονότι γνώριζε πολύ καλά πως δεν υπήρχε περίπτωση να πουλήσει κάποια από τα έργα τού παντελώς άγνωστου καλλιτέχνη.

Πώς να κατακτήσεις το Μανχάταν

Ο Καστέλι ήταν ένας ευρωπαίος αριστοκράτης στην Αμερική και ήξερε ανέκαθεν να κάνει τις δουλειές του με στυλ. Είχε γεννηθεί στις αρχές του αιώνα στην Τεργέστη ως Λίο Κράους, ο γιος ενός επιφανούς ούγγρου τραπεζίτη και μιας Ιταλίδας από οικογένεια εμπόρων με μεγάλη περιουσία, οι οποίοι ήταν αμφότεροι Εβραίοι. Οι Κράους αναγκάστηκαν να αλλάξουν το επώνυμό τους όταν ο δικτάτορας Μπενίτο Μουσολίνι επέβαλε την ιταλοποίηση των ονομάτων σε περιοχές που βρίσκονταν κοντά στα σύνορα της Ιταλίας. Ετσι γεννήθηκε ο Λίο Καστέλι – καθώς υιοθετήθηκε το επίθετο της μητέρας –, για τον οποίο εξυπακουόταν ότι θα ακολουθούσε την οικογενειακή επαγγελματική παράδοση. Οντως, ο Λίο σπούδασε Νομική στο Πανεπιστήμιο του Μιλάνου και ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του στον ασφαλιστικό και στον τραπεζικό κλάδο. Το επάγγελμά του τον έφερε σύντομα στο Βουκουρέστι, όπου γνώρισε την πρώτη του σύζυγο, τη γνωστή και μη εξαιρετέα Ιλεάνα Σαπίρα και μετέπειτα Σόναμπεντ. Ήταν κόρη ενός πάμπλουτου ρουμάνου επιχειρηματία και στην αρχή ο Λίο είχε προσπαθήσει – εις μάτην – να κερδίσει την καρδιά της αδελφής της. Τελικά παντρεύτηκε την πιο παιχνιδιάρη, αντισυμβατική και καλλιεργημένη Ιλεάνα, με την οποία μοιραζόταν το ίδιο άσβεστο πάθος για την τέχνη. Αυτό αποδείχθηκε περίτρανα, καθώς μετά το διαζυγίό τους το 1959 εκείνη παντρεύτηκε τον Ρουμανο-αμερικανό Μάικλ Σόναμπεντ και άνοιξαν μαζί την επιτυχημένη γκαλερί Sonnabend στο Παρίσι το 1962. Οι σχέσεις τους ήταν άφorges μέχρι το τέλος της ζωής τους και η Ιλεάνα τον στήριξε σε πολλές φάσεις, κυρίως με το να δείχνει τη δουλειά των καλλιτεχνών του Καστέλι στο Παρίσι. Επειτα, όταν εκείνος αποφάσισε να μετακομίσει την γκαλερί του στις αρχές της δεκαετίας του '70 στην περιοχή του Σόχο, την εγκατέστησε στο ίδιο κτίριο όπου βρισκόταν το νεοϋορκέζικο παράρτημα της γκαλερί Sonnabend.

Η οικογένεια Σαπίρα είχε κάνει πολλά για τον Καστέλι. Η αρχή βέβαια είχε γίνει από τον μεγιστάνα πατέρα της, ο οποίος το πρώτο διάστημα του γάμου τους είχε εξασφαλίσει μια υψηλόβαθμη θέση στην Banca d'Italia στο Παρίσι για τον νέο γαμπρό του. Γοητευμένος από την προσωπικότητα και από το επιχειρηματικό ταλέντο του, ο Σαπίρα υπήρξε εκείνος που τον βοήθησε να ανοίξει την πρώτη του γκαλερί στην Place Vendôme το 1939 σε συνεργασία με τον φίλο αρχιτέκτονα Ρενέ Ντρουέν και με έμφαση στην τέχνη των σουρεαλιστών. Ο πόλεμος ήρθε βέβαια να ανατρέψει την πορεία της γκαλερί μόλις δύο μήνες μετά την αρχή της λειτουργίας της.

ΙΟ ΚΑΣΤΕΛΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ταινίες με εορταστική ατμόσφαιρα και θεματολογία που έχουν αφήσει ιστορία, από τη χρυσή εποχή του Χόλιγουντ μέχρι τις μέρες μας.

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

Στα «Μαύρα Χριστούγεννα» (**Black Christmas**, 2019), μία από τις ταινίες που θα διανεμηθούν στις αίθουσες μέσα στην εφετινή γιορτινή περίοδο, ένας μανιακός δολοφόνος, με άγνωστα κίνητρα, σφαγιάζει τα μέλη μιας αδελφότητας, γεγονός από το οποίο ξεσπά ο πανικός και η αμοιβαία καχυποψία. Όμως ο δολοφόνος δεν έχει υπολογίσει ότι μια παρέα κοριτσιών είναι πιο δυναμική από όσο θα περίμενε... Τα «Μαύρα Χριστούγεννα», μέσω των οποίων η σκηνοθέτρια Σοφία Τακάλ (που συνυπογράφει και το σενάριο) επιστρέφει σε ένα cult monie του 1974, απέχουν έτη φωτός από τη γνωστή χαρμόσυνη διάθεση που συναντάμε στις περισσότερες «χριστουγεννιάτικες» ταινίες και που, για να πω την αμαρτία μου, δεν είναι ακριβώς το «cup of tea μου». Ισως επειδή δείχνουν τόσο αποκλειστικά γυρισμένες για προβολή στις μέρες των Χριστουγέννων που είναι αδύνατον να τις δεις άλλη εποχή. Και αν αυτό γίνει, δείχνουν εντελώς εκτός τόπου και χρόνου και ολίγον (έως πολύ) βαρετές.

Οι κλασικές

Οπως παντού, όμως, έτσι και εδώ υπάρχουν οι εξαιρέσεις, οι ταινίες εκείνες τις οποίες μπορείς όντως να δεις ανά πάσα στιγμή και να νιώσεις – γιατί αυτός είναι ο στόχος της πλειονότητας αυτών των φιλμ – άλλος άνθρωπος. Μάλλον, να νιώσεις καλύτερος άνθρωπος. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου που κάποιες από αυτές τις ξεχωριστές ταινίες έχουν κερδίσει μια θέση ανάμεσα στις κλασικές στην παγκόσμια Ιστορία του κινηματο-

γράφου. Με την «Υπέροχη ζωή» (**It's a Wonderful Life**, 1946) για παράδειγμα, ο σπουδαίος Φρανκ Κάπρα δημιούργησε ένα κινηματογραφικό μνημείο της ποπ κουλτούρας, που κάποτε, σε εποχές πολύ πιο αθώες από τις σημερινές, αλλά και σήμερα αποτελεί για πολλούς Αμερικανούς κομμάτι της χριστουγεννιάτικης τελετουργίας. Επί δεκαετίες ολόκληρες οι αμερικανικές οικογένειες είχαν ως έθιμο κάθε Χριστούγεννα να παρακολουθούν στην τηλεόραση τον Τζέιμς Σπούαρτ στον ρόλο του Τζορτζ Μπέιλι, ενός έντιμου πάτερ φαμίλια σε βαθιά κρίση (οικονομική εννοείται!) ο οποίος ωστόσο, μαχητής καθώς είναι, βρίσκει τελικά τρόπους για να σταθεί στα πόδια του, όχι μόνο για το δικό του καλό αλλά και για το καλό των δικών του. Ο Τζέιμς Σπούαρτ είχε ρέντα με τα Χριστούγεννα. Εξι χρόνια νωρίτερα είχε παίξει με τη Μάργκαρετ Σά-

λαβαν σε μία ακόμη κλασική ταινία Χριστουγέννων, το «Μαγαζί της γωνίας» (**The Shop Around the Corner**, 1940) του Ερνστ Λούμπιτς, μια αισθηματική κομεντί «καθημερινών ανθρώπων» η οποία παραπάνω από μισό αιώνα αργότερα θα ενέπνεε τη Νόρα Εφρον στο «Έχετε μήνυμα στον υπολογιστή σας» (**You've Got Mail**, 1998) με τον Τομ Χανκς και τη Μεγκ Ράιαν. Παραμένοντας στην κατηγορία «κλασικές ταινίες», θα βρούμε επίσης το «Θάυμα στο Μανχάταν» (**Miracle on 34th Street**, 1947) του Τζορτζ Σίτον για το οποίο ο Εντμουντ Γκουέν κέρδισε το Οσκαρ Β' ρόλου έχοντας υποδυθεί τον γεράκο που βρίσκει τον μπελά του όταν υποστηρίζει ότι είναι ο... πραγματικός Άγιος Βασίλης. Ένα γνήσιο χριστουγεννιάτικο classic που μάλιστα απέσπασε και το Οσκαρ σεναρίου και επίσης ξαναγυρίστηκε πολλά χρόνια αργότερα, το 1994,

με τον Ρίτσαρντ Ατένμπορο στον ρόλο του Αϊ-Βασίλη. Στη δεκαετία του 1950, όταν το αμερικανικό μιούζικαλ ζούσε τις τελευταίες στιγμές μεγάλης δόξας, ένας συνδυασμός του με τα Χριστούγεννα λειτούργησε ικανοποιητικά στην ταινία «Λευκά Χριστούγεννα» (**White Christmas**, 1954). Ο Μπινγκ Κρόσμπι και ο Ντάνι Κέι είναι τα φιλαράκια που στήνουν ένα επιτυχημένο μουσικοχορευτικό ντουέτο, το οποίο με την είσοδο της Βέρα-Ελεν και της Ρόζμαρι Κλούνεϊ (θείας του Τζορτζ) στην ιστορία γίνεται ένα ακόμη πιο επιτυχημένο κουαρτέτο. Αν και το ορότυπο τραγούδι του Ερβιν Μπερλίν τραγουδιέται ακόμα, ήταν το «Count Your Blessings Instead of Sheep» που κέρδισε την υποψηφιότητα στα Οσκαρ. Χωρίς να είναι ακριβώς αυτό που λέμε «χριστουγεννιάτικες», ταινίες όπως η «Γκαρσονιέρα» (**The Apartment**, 1960) του Μπίλι Γουάιλντερ και το

1

2

1. Ο Μπινγκ Κρόσμπι (στο μέσον) στα γυρίσματα της ταινίας «Λευκά Χριστούγεννα».
2. Σκηνή από την κλασική κωμωδία του Φρανκ Κάπρα «Μια υπέροχη ζωή», με τον Τζέιμς Σπούαρτ και την Ντόνα Ριντ (στο μέσον).

«Φάννυ και Αλέξανδρος» (**Fanny och Alexander**, 1982) του Ινγκμαρ Μπέργκμαν αφηγούνται ιστορίες που τοποθετούνται στην περίοδο των Χριστουγέννων και φυσικά ανήκουν στα μεγάλα αριστουργήματα του παγκόσμιου σινεμά. Εξάλλου ταινία «Χριστουγέννων» δεν σημαίνει αποκλειστικά χριστουγεννιάτικο δέντρο και δείπνο με γαλοπούλα. Το «Θα σ' αγαπώ παντοπνά» (**Christmas Holiday**, 1944) του Ρόμπερτ Σιόντμακ είναι ένα νουάρ στο οποίο ο Τζιν Κέλι αποδεικνύεται τύπος πολύ πιο σκοτεινός απ' όσο πίστευε η Ντιάνα Ντάρμπιν που τον παντρεύτηκε,

ενώ σε ένα άλλο νουάρ, τις «**Τρεις υπέροχες αγάπες**» (Christmas Eve, 1947) του Εντουίν Λ. Μάριν, μια πλούσια γυναίκα (Αν Χάρντινγκ) πρέπει να εντοπίσει τους τρεις γιους που είχε υιοθετήσει στο παρελθόν προκειμένου να σώσει την κληρονομιά της από έναν κακόβουλο ανιψιό. Η κορύφωση της ταινίας θα έρθει στο χριστουγεννιάτικο δείπνο της μεγάλης συνάντησης.

Αγιος Βασίλης έρχεται
Πίνει σαν σφουγγάρι, καπνίζει σαν φουγάρο, κλέβει ασύστολα, ταλαιπωρεί τα παιδιά που υποτίθεται ότι ψυχαγωγεί (ως υπάλληλος σουπερμάρκετ) και οι δύο

στις τρεις λέξεις που χρησιμοποιεί είναι «fuck». Ένα είναι σίγουρο: ποτέ στην ιστορία του κινηματογράφου ο Άγιος Βασίλης δεν έχει αποδοθεί τόσο «βρώμικος» και τόσο λούμπεν όσο στο «**Ο Αϊ-Βασίλης είναι Λέρα**» (Bad Santa, 2003). Χάρη στην ερμηνεία ενός αυθεντικού μάγκα όπως ο Μπίλι Μπομπ Θόρντον αλλά και στην ισορροπημένη σκηνοθεσία του Τέρι Ζουίγκοφ, αυτός έγινε ο αγαπημένος μου Αϊ-Βασίλης του σινεμά στην (ενδεχομένως) πιο ανατρεπτική «χριστουγεννιάτικη» ταινία όλων των εποχών. Και σίγουρα είναι προτιμότερος από τους ανιαρούς

«**Με την “Υπέροχη ζωή” ο σπουδαίος Φρανκ Κάπρα δημιούργησε ένα κινηματογραφικό μνημείο της ποπ κουλτούρας, που αποτελεί για πολλούς Αμερικανούς κομμάτι της χριστουγεννιάτικης τελετουργίας**»

που κατά καιρούς βλέπουμε στον κινηματογράφο. Γιατί, αλήθεια τώρα, θέλει κανείς να θυμάται τον «**Αληθινό Άγιο Βασίλη**» (Call me Claus, 2001), μια συγκινητική αλλά σεναριακά ανόητη χριστουγεννιάτικη ιστορία στην οποία η Γούπι Γκόλντμπεργκ ως παραγωγός καναλιού τηλεμάρκετινγκ προσλαμβάνει τον Άγιο Βασίλη των παιδικών χρόνων της (Νάιτζελ Χόθορν), ο οποίος μάλιστα τυγχάνει να είναι ο... πραγματικός Άγιος Βασίλης; Έχουν πάντως γυριστεί απίστευτες ταινίες με κεντρικό πρόσωπο τον Άγιο με τα δώρα. Από τη μεξικανική ταινία του 1959 «**Santa**

Claus» σε σκηνοθεσία Ρενέ Καρντόνι μέχρι το «**Ο Άρης εναντίον της Γης**» («**Santa Claus Conquers the Martians**, 1964), μια trash κωμωδία στην οποία ο Άγιος Βασίλης έρχεται σε επαφή με τον κόσμο των εξωγήινων. Και σε ό,τι αφορά το αμερικανοϊαπωνικής συμπαραγωγής κινούμενο σχέδιο «**The Life and Adventures of Santa Claus**» (1985) των Ζιλ Μπας και Αρθουρ Ράνκιν Τζούνιορ, ανήκει στα πολύ χαρακτηριστικά.

Τα υπέροχα 90s
Στη δεκαετία του 1990 η χριστουγεννιάτικη ταινία είχε πραγματικά την

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΡΙΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ

Η γονιτευτική ηθοποιός μιλάει για το σινεμά, το θέατρο και την πολιτική, καθώς και για τα Χριστούγεννα που αγαπά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗ ΒΑΡΛΑΚΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

«Έχω πολύ ωραίες αναμνήσεις από τα παιδικά μου χρόνια: το σπίτι που στολίζαμε όλοι μαζί, ένα τεράστιο δέντρο γεμάτο φωτάκια και στολίδια, μυρωδιές από τις γλυκές λιχουδιές της μαμάς, μελομακάρονα, κουραμπιέδες. Φίλοι, τραγούδια, χοροί και γέλια. Δεν ξεχνώ ποτέ το χριστουγεννιάτικο δώρο κάτω από το δέντρο. Η αγωνία μου κάθε χρόνο ήταν τεράστια». Βρισκόμαστε στον έβδομο όροφο του ξενοδοχείου King George, στο εστιατόριο «Tudor Hall». Η φωτιά στο τζάκι καίει, το μεγάλο χριστουγεννιάτικο δέντρο δεσπόζει στον χώρο σε ένα σκηνικό που παραπέμπει σε αριστοκρατική βρετανική έπαυλη. Η Ευαγγελία Συριοπούλου ετοιμάζεται για την αποκλειστική φωτογράφιση του BHMagazino ντυμένη με βραδινές δημιουργίες των γνωστών σχεδιαστών Deux Hommes που συμπληρώνουν τα πάντα εντυπωσιακά κοσμήματα Lalaounis. Αφορμή για τη συνάντησή μας είναι η ταινία «Ευτυχία» του Αγγελου Φραντζί, που προβάλλεται αυτές τις ημέρες στους κι-

νηματογράφους και βασίζεται στη ζωή της Ευτυχίας Παπαγιαννοπούλου. Εκείνη υποδύεται τη Μαίρη, την κόρη της μεγάλης ελληνίδας σπιχουργού. «Η Μαίρη είναι η γυναίκα-αντίγραφο της Ευτυχίας» λέει με ενθουσιασμό. «Η Ευτυχία της είχε μεγάλη αδυναμία γιατί έβλεπε τον εαυτό της στα μάτια της. Δυναμική, με χιούμορ. Αγαπάει με πάθος. Μια καλλιτεχνική φιγούρα. Θεατρίνα σε μπουλούκια που δουλεύει μαζί με τον άντρα της Φραγκίσκο Μανέλλη. Δυστυχώς είχε άσχημη κατάληξη, έφυγε από τη ζωή πολύ νωρίς, μόλις στα σαράντα της χρόνια, βυθίζοντας στο πένθος τη μάνα, την αδελφή και την κόρη της. Και η Ευτυχία μετά τον χαμό της κόρης της έχασε κάθε νόημα για ζωή. Βυθίστηκε στην κατάθλιψη και στο πιο άγριο πάθος της, τη χαρτοπαιξία». Η όμορφη ηθοποιός δηλώνει εντυπωσιασμένη από τον βίο της ασυμβίβαστης γυναίκας που άφησε το στίγμα της με τους στίχους της στο ελληνικό τραγούδι. «Είχα την τύχη να διαβάσω αρκετά παλαιότερα το βιβλίο της εγγονής της Ευτυχίας, Ρέας Μανέλλη, και έτσι γνώρισα τον χαρακτήρα αυτής της γυναίκας και τον βίο της» εξηγεί. «Το πρώτο πράγμα που δεν ήξερα

ήταν φυσικά πως ήταν η σπιχουργός όλων αυτών των μεγάλων τραγουδιών που είχα ακούσει κατά καιρούς. Δεν ήξερα ότι καταγόταν από τη Σμύρνη, ούτε φυσικά ότι το μεγάλο της πάθος ήταν η χαρτοπαιξία». Τον κινηματογράφο τον αγαπά. Περιγράφει την εμπειρία της από τα γυρίσματα ως μαγική. «Είναι ωραία να ταξιδεύεις στον χρόνο. Είναι ρομαντικό, νοσταλγικό. Είναι κάτι άγνωστο που θέλεις να περπατήσεις και να γνωρίσεις. Είμαι πολύ χαρούμενη και περήφανη για την ταινία μας. Η παραγωγή της Tanweer ήταν καταπληκτική. Οι άνθρωποι της εταιρείας κατάφεραν να επενδύσουν χρόνο και χρήμα έτσι ώστε να δημιουργήσουν μια ταινία η οποία θα μείνει αξέχαστη στο κοινό».

Θεατρικό «Δείπνο», τηλεόραση και #MeToo

Την ίδια στιγμή στο θέατρο πρωταγωνιστεί στο «Δείπνο», το διάσημο ψυχολογικό θρίλερ του Χέρμαν Κοχ που παρουσιάζεται στο Σύγχρονο Θέατρο (Ευμολπιδών 45, Γκάζι) σε σκηνοθεσία Λίλλυς Μελεμέ. «Είναι ένα έργο που σε βάζει να περπατήσεις σε περίεργα μονοπάτια. Ο χρόνος κυλά, τα περίτεχνα πιάτα καταφθάνουν και τα μαχαίρια ακονίζονται. Δύο ζευγάρια. Τους συνδέει ένα σκοτεινό μυστικό το οποίο αφορά ένα αποτρόπαιο έγκλημα που έχουν διαπράξει τα παιδιά τους. Η βιτρίνα της ευτυχισμένης οικογένειας σπάει, γίνεται θρύψαλα» εξηγεί. «Υπάρχουν διάφορα ερωτήματα μέσα στην παράσταση: κατά πόσο είμαστε ευτυχισμένοι όταν ξέρουμε τα πάντα ο ένας για τον άλλον; Τα παιδιά είναι καθρέφτης των γονιών τους; Σε ποιο σημείο θα έφτανε ένας γονιός για να προστατέψει τα παιδιά του;». Στην τηλεόραση πάλι, τα τελευταία χρόνια πρωταγωνιστεί στην επιτυχημένη σειρά «Ελα στη θέση μου» που προβάλλεται στον Alpha. Τη ρωτώ για την ελληνική μυθοπλασία. «Πιστεύω ότι προσπαθούμε πάντα για το καλύτερο. Τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια βελτίωση στην ελληνική μυθοπλασία. Κάθε χρόνο και καλύτερα. Όμως ακόμη είμαστε πίσω αρκετά. Ελπίζω ότι θα αλλάξει αυτό κάποια σπι-

Στιγμιότυπο
από την ταινία
«Ευτυχία»
του Αγγελου
Φραντζί.

ΣΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ ΧΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ

Ζήστε τον μύθο σας σε γιορτινά στολισμένα χιονοσκέπαστα θέρετρα της Κεντρικής Ευρώπης που υπήρξαν το εντυπωσιακό φόντο σε διάσημες κινηματογραφικές παραγωγές.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ

Στα βουνά της Αυστρίας «Η μελωδία της ευτυχίας», για να θυμηθούμε το κλασικό μιούζικαλ με την Τζούλι Αντριους και τον Κρίστοφερ Πλάμερ που γυρίστηκε εκεί, έχει τον ήχο του ξύλου που καίγεται μέσα στο τζάκι σκορπίζοντας ζεστασιά στον γύρω χώρο, ενώ έξω από το παράθυρο το στρώνει για τα καλά. Αν είχε και μυρωδιά αυτή η ευτυχία, θα ήταν σίγουρα το άρωμα του φρεσκοψημένου στρούντελ με μήλο ή του κραμπλ με κόκκινα φρούτα (και από δίπλα μια μπάλα παγωτό βανίλια που λιώνει απολαυστικά) τα οποία απολαμβάνει η παρέα γύρω από το τζάκι. Ίσως και να ήταν η μυρωδιά του Glühwein, του κόκκινου εορταστικού κρασιού που βράζει μαζί με κανέλα, αστεροειδή γλυκάνισο, κάρδαμο, τζίντζερ και φλούδες πορτοκαλιού. Τέλος, αν

θέλαμε την ευτυχία αυτή να τη ζωγραφίσουμε, τότε θα έμοιαζε με ένα γραφικό χωριό σε μια χιονισμένη πλαγιά, ανάμεσα στα έλατα, με τις καμινάδες των πολύχρωμων σπιτιών του να καπνίζουν και με τα παράθυρά τους στολισμένα με εκατοντάδες φωτάκια να αναβοσβήνουν δίνοντας χρώμα στο ολόλευκο νυχτερινό τοπίο. Όπως καταλάβατε, ταξίδι στο παραμύθι των Χριστουγέννων θα κάνουμε σήμερα, για την ακρίβεια, σε μερικά από τα ομορφότερα χωριά της Αυστρίας. Για να χορτάσουμε ομορφιά και για να απολαύσουμε και τα χειμερινά σπορ, όσοι τα αγαπάμε. Σκέφτεστε κανέναν καλύτερο προορισμό για τις εορταστικές αποδράσεις σας;

Στο ατμοσφαιρικό Κίτσμπουελ

Εκατό χιλιόμετρα από το Σάλτσμπουργκ και εκατό από το Ινσμπρουκ,

στη μέση της διαδρομής που ενώνει δύο από τις ομορφότερες πόλεις της Αυστρίας, το Κίτσμπουελ έχει εξελιχθεί σε έναν από τους πιο κοσμοπολίτικους προορισμούς της Ευρώπης. Η μεσαιωνική κωμόπολη-χωριό με τα κουκλίστικα σπίτια και το γραφικό ιστορικό κέντρο – ίδιο και απαράλλακτο εδώ και δεκαετίες, αφού είχε την τύχη να μη βομβαρδιστεί κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο – προβάλλει ως ιδανικός τόπος για χειμερινές διακοπές και αποκτά ξεχωριστή λάμψη κατά την περίοδο των γιορτών. Φιλοξενεί επιπλέον, κάθε Ιανουάριο, το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα ανδρικού σκι με μερικές από τις δυσκολότερες για τους έμπειρους σκιέρ διαδρομές. Εκεί, στο όρος Χάινγκαμ, βρίσκεται και η θρυλική αγωνιστική πίστα Streif, μήκους 3.312 μέτρων, με μέγιστη κλίση 85%! Στο Κίτσμπουελ

●
Μεταφυσική η ομορφιά
που αποκτά το χιονισμένο
Zell am See, χτισμένο στις
όχθες της λίμνης Τσελ, όταν
αρχίζει να πέφτει η νύχτα.